

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7CoCsp/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121576306
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:6121576306.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu Mgr. Adely Unčovskej a Mgr. Niny Dubovskej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, právne zast.: Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanému: M. M., G.. XX.XX.XXXX, E. K. K. XXXX/XX, K., o zaplatenie 942,60 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 25.10.2022, č.k. 54Csp/62/2022-112, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku I. **p o t v r d z u j e**.
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku II. **m e n í** tak, že žalovanému sa proti žalobcovi **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania.
- III. Žalovanému sa proti žalobcovi **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

- Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol (výrok I.) a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania (výrok II.).
- Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ust. § 1 ods. 2, prvá veta, § 2 písm. a), § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), ust. § 52, § 53 ods. 9, § 524 ods. 1 a 2 a § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že žalovaného možno s určitosťou považovať za spotrebiteľa, keďže pri uzatváraní a plnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere - Zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 23.11.2018 uzavretej právnym predchodcom žalobcu spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176 so žalovaným (ďalej len „Zmluva“) - nekonal žalovaný v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti a právneho predchodcu žalobcu možno považovať za dodávateľa, nakoľko pri uzatváraní a plnení Zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, preto je potrebné na posudzovaný právny vzťah aplikovať všeobecnú úpravu spotrebiteľských zmlúv obsiahnutú v Občianskom zákonníku, ako aj ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorých aplikáciou dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobou uplatnený nárok žalobcu voči žalovanému nie je dôvodný z dôvodu absencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, keď v zmysle ust. § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch možno postúpiť len pohľadávku po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Žalobca súdu prvej inštancie predložil listinný dôkaz - Výzvu k splateniu celého úveru zo dňa 30.10.2019, avšak žiadnym spôsobom nepreukázal, že predtým, ako vyhlásil úver za predčasne splatný, splnil podmienky podľa ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust.

§ 565 Občianskeho zákonníka, žalobca v konaní ani netvrdil, že žalovaného ako spotrebiteľa upozornil v lehote nie kratšej ako 15 dní na právo veriteľa žiadať zaplatenie celej pohľadávky. Z uvedeného súdu prvej inštancie vyplýva, že nemohlo dôjsť platne k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, teda pohľadávka, ktorá bola predmetom Zmluvy o postúpení pohľadávky medzi Home Credit Slovakia, a.s. a žalobcom zo dňa 14.07.2021 (ďalej len „Zmluva o postúpení pohľadávky“) nebola splatná a Zmluvou o postúpení pohľadávky neprešla na žalobcu. Z tohto dôvodu nebolo možné žalobcovi priznať úspech v spore. Súd prvej inštancie poukázal na to, že aktívnu vecnú legitimáciu v konaní je súd povinný skúmať ex offa a poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len „NS SR“), sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27.10.2021, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov pod R 6/2022. Napriek tomu, že v prejednávanej veci nešlo o pohľadávku banky, nie je dôvod postupovať pri skúmaní vecnej legitimácie iným spôsobom z dôvodu, že veriteľom nebola banka, vi vzťahu ku ktorej platí ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 o bankách (ďalej len „zákon o bankách“) a neobstojí výklad, podľa ktorého k skúmaniu vecnej legitimácie ex offa aj v prípade nepopretia skutkových tvrdení veriteľa spotrebiteľom má súd prvej inštancie pristúpiť iba vtedy, ak aplikuje ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. S argumentáciou žalobcu o nutnosti žalobe vyhovieť, nakoľko súdom prvej inštancie neboli žiadne skutočnosti prezentované ako sporné, sa súd prvej inštancie nestotožnil a uviedol, že na prejednanie veci nariadil pojednávanie napriek tomu, že boli splnené podmienky na rozhodnutie vo veci bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 297 písm. b) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), vytvoril tak dostatočný priestor pre žalobcu, aby v prípade, že by sa pojednávania zúčastnil, sa po oboznámení s predbežným právnym posúdením súdu prvej inštancie mohol k veci vyjadriť a uplatniť prípadné prostriedky procesného útoku. Skonštatoval, že súd prvej inštancie nemal žiadny dôvod na odročenie pojednávania, keď sa žalobca zastúpený advokátom dobrovoľne rozhodol nevyužiť svoje právo zúčastniť sa pojednávania a žalobca nie je oprávnený určovať procesný postup súdu prvej inštancie. V prípade, že by súd prvej inštancie nariadené pojednávanie odročil, konal by súčasne nehospodárne a spôsobil prieťahy v konaní. Súd prvej inštancie nariadil pojednávanie práve za účelom vykonania úkonov podľa ust. § 181 ods. 2 CSP, preto k žiadnemu zásahu do práv žalobcu týmto procesným postupom nedošlo. Podľa názoru súdu prvej inštancie nejde ani o prekvapivé rozhodnutie, nakoľko žalobcovi právne zastúpenému advokátom, musí byť zrejmé, že bez existencie vecnej legitimácie v konaní nemôže byť úspešný v spore, naviac citované rozhodnutie NS SR publikované pod R 6/2022 musí byť žalobcovi známe, keďže bol v konaní dovolateľom. Nad rámec uvedeného súd prvej inštancie doplnil, že žaloba neobsahuje dostatočné skutkové tvrdenia a žalobca ani neuvádza, o aký úver išlo, v konaní predložil Zmluvu o spotrebiteľskom úvere a zmluvu o revolvingovom úvere bez toho, aby skutkovo ozrejmil, ktorej zmluvy sa týka uplatnený nárok. Súd prvej inštancie si urobil záver, že si uplatňuje pohľadávku z účelového úveru na základe výšky uplatnenej pohľadávky, avšak skutkové tvrdenia žalobcu nie sú dostatočne špecifikované. Konajúci súd prvej inštancie zdôraznil, že v zmysle ust. § 132 ods. 2 CSP opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Poukázal na to, že sporové konanie je kontradiktórnym konaním, v ktorom sa prioritizuje procesná aktivita a procesná diligencia strán sporu, žalobca je povinný v žalobe opísať všetky rozhodujúce skutočnosti dôležité pre rozhodnutie vo veci a tieto je povinný aj náležite preukázať, je povinný tvrdiť tie skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jeho úspech v spore, pričom súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti žalovaného poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia (porovnaj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) zo dňa 11.06.2019 sp. zn. I. ÚS 246/2019). Podľa súdu prvej inštancie nie je ani na mieste suplovať procesnú nedbalosť (neaktivitu) žalobcu, ktorý postup by bol porušením princípu rovnosti zbraní, vyjadreného v čl. 6 ods. 1 CSP a uvedené platí o to viac, ak ide o spotrebiteľský spor, v ktorom je povinnosťou súdu poskytnúť zvýšenú ochranu spotrebiteľovi (v tomto prípade žalovanému) ako slabšej sporovej strane. Naopak, žalobca ako silnejšia sporová strana bol zastúpený advokátom, ktorý bol povinný konať s náležitou starostlivosťou prislúchajúcou jeho profesijnej odbornosti (porovnaj čl. 11 ods. 3 CSP). O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP, uviedol, že žalovaný bol v konaní úspešný v celom rozsahu, avšak žiadne trovy mu nevznikli, preto z dôvodu hospodárnosti rozhodol tak, ako uviedol vo výroku II. rozsudku.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca poukázal na to, že v konaní tvrdil (a naďalej tvrdí), že žalovaný bol pred vyhlásením mimoriadnej

splatnosti úveru vyzvaný k úhrade omeškaných splátok úveru a taktiež bol postupcom upozornený na možnosť uplatnenia práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka. S odkazom na ust. § 150 a § 151 CSP uviedol, že keďže skutkové tvrdenia žalobcu ohľadom skutočnosti, že žalovaný bol v lehote nie kratšej ako 15 dní upozornený na možné uplatnenie práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka (v zmysle ust. § 53 ods. 9) neboli protistranou v celom konaní popreté a ani spochybnené, bolo v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP povinnosťou súdu prvej inštancie považovať tieto tvrdenia za nesporné a v tomto kontexte posudzovať platnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Žalobca zdôraznil, že žalovaný sa vo veci nijakým spôsobom nevyjadril, neoznačil a nepredložil žiadne dôkazy alebo neprodukoval ani iné tvrdenia spochybňujúce nárok žalobcu, ktorá procesná pasivita žalovaného v konaní má za následok, že je nutné všetky skutočnosti uvedené v žalobe a v jeho vyjadreniach považovať za nesporné, na základe čoho bolo potrebné uzavrieť, že postupca platne vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Odhliadnuc od uvedeného žalobca poukázal na to, že právny predchodca žalobcu upozornil žalovaného v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka vo výzve zo dňa 30.10.2019, ktorou došlo k uplatneniu uvedeného práva v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré dovoľuje, aby veriteľ upozornil dlžníka v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka aj priamo v podaní, ktorým sa toto právo uplatňuje (v prejednávacom prípade výzva zo dňa 30.10.2019). Žalobca má preto za to, že dodržanie podmienok podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka bolo nielen nesporným skutkovým tvrdením, ale bolo aj preukázané na podklade predložených listinných dôkazov, v dôsledku čoho vychádza rozhodnutie súdu prvej inštancie z nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávny výklad ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a neaplikovanie ust. § 151 ods. 1 CSP) a zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobca v tejto súvislosti zdôraznil, že v konaní preukázal (predložením podacieho hárku), že výzva zo dňa 30.10.2019 bola žalovanému riadne odoslaná, dostala sa do sféry jeho dispozície - v dôsledku čoho nie je zrejmé, na základe čoho súd prvej inštancie uzavrel, že nebolo preukázané splnenie podmienok podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Žalobca s poukazom na nespornosť platného vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru v konaní poukázal na rozhodovaciu prax vyšších súdnych autorít (uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11CoCsp/9/2021, sp. zn. 11CoCsp/14/2021 z 25.08.2022, sp. zn. 2CoCsp/30/2021 z 07.09.2021, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 8Cob/82/2021 z 28.04.2022, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43CoCsp/39/2021 z 14.10.2021, uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 9CoCsp/81/2020 z 16.03.2021, uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 6CoCsp/28/2020 z 31.03.2021). Žalobca sa tak nestotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že v konaní nebolo preukázané platné zosplatnenie pohľadávky zo strany právneho predchodcu žalobcu v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorý záver súdu prvej inštancie nevyplýva z predložených dôkazov a vykonaných skutkových tvrdení, žalobca je v konaní aktívne vecne legitimovaným a súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (bolo preukázané, že došlo k platnému a účinnému zosplatneniu predmetnej pohľadávky podaním zo dňa 30.10.2019 a následnému platnému postúpeniu pohľadávky v súlade so zákonnými požiadavkami ust. § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch). Žalobca si konaní splnil nielen svoju povinnosť tvrdenia, ale označil a súdu prvej inštancie predložil všetky relevantné dôkazy objasňujúce a preukazujúce žalovaný nárok, v konaní tak uniesol bremeno tvrdenia ako aj dôkazné bremeno a svoje tvrdenia uvedené v žalobe dostatočne preukázal. Žalovaný nárok žalobcu počas celého konania nijakým spôsobom nerozporoval, napriek tomu rozporoval uplatnený nárok samotný súd prvej inštancie a na tento účel poskytol žalovanému procesnú obranu, preto žalobca považoval napadnuté rozhodnutie za arbitrárne a prijaté závery za svojvoľné a nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd prvej inštancie v priebehu konania vlastnou činnosťou rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu, čím prelomil nesporné skutkové tvrdenia samotných strán sporu, ktoré bolo potrebné podľa ust. § 151 ods. 1 CSP považovať za nesporné, de facto sám nielen vyhľadával v mene slabšej strany sporu dôkazy pre zamietnutie nároku žalobcu, ale aj sám popieral skutkové tvrdenia strán sporu, čo považoval žalobca za neprípustný zásah do práva na nezávislý a nestranný súd; súd prvej inštancie vystupoval v pomyselnej roli advokáta spotrebiteľa, ktorý namiesto žalovaného rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu a ním predložené dôkazy na zdôvodnenie vzniku, výšky, či právneho dôvodu nároku, ktoré oprávnenie majú výlučne strany sporu a je nemysliteľné, aby súd sám svojou činnosťou v civilnom procese, v rozpore s princípom formálnej pravdy, suploval úlohu právneho zástupcu slabšej strany. Žalobca poukázal aj na zásadu kontradiktórnosti konania a uviedol, že pokiaľ by žalovaný nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu, mohol v konaní svoje tvrdenia ohľadom tých-ktorých skutočností predniesť a žalobcove tvrdenia poprieť, čo sa nestalo. Žalobca nepoprel oprávnenie súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 295 CSP vykonať v spotrebiteľských sporoch aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, avšak namietal, že ho to neoprávňuje

k popretiu skutkových tvrdení strany sporu za druhú stranu sporu (ani v prípade, ak je ňou spotrebiteľ) a v dôsledku čoho by došlo k popretiu zásady kontradiktórnosti konania, rovného postavenia strán sporu a v konečnom dôsledku aj k spochybneniu nezávislosti a nestrannosti súdu. Súd prvej inštancie podľa žalobcu prekročil svoje právomoci a porušil zásadu nezávislosti a nestrannosti súdu, vyjadrenú v čl. 1 CSP, čím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43CoCsp/46/2021 z 27.01.2022, čl. 2 ods. 1 a 2 CSP a na to, že v upomínacom konaní súd rozhodol platobným rozkazom tak, že žalobcovi priznal celý nárok, podrobil žalobu žalobcu spolu s pripojenými dôkazmi s ohľadom na spotrebiteľský charakter sporu súdnej kontrole a nedospel k záverom o neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru alebo nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, pričom platobný rozkaz bol zrušený len z procesného dôvodu (jeho nedoručenia do vlastných rúk žalovanému). Na rovnakom skutkovom a právnom základe tak dospeli dva sudy rovnakej inštancie k diametrálne odlišným právnym záverom, čo nemožno považovať za prijateľné z hľadiska právnej istoty. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle ust. § 388 CSP zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu a prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, resp. aby ho v zmysle ust. § 389 ods. 1 CSP zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je podané dôvodne. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti nároku uplatneného žalobou, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 CSP) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP).

6. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, sa po skutkovej a právnej stránke stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP) s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, v ktorom dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam.

7. Ako prvoradé, v súvislosti s opravným prostriedkom podaným žalobcom, odvolací súd upozorňuje, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním, podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahrňuje v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

8. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pri viazanosti uplatnenými dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), sa v rámci odvolacieho prieskumu môže zaoberať a zaoberal sa iba tými odvolacími dôvodmi a ich obsahovým vymedzením, ktoré žalobca výslovne uviedol a skutkovo vymedzil v odvolaní; pri viazanosti dôvodmi odvolania pritom neprichádza do úvahy vyhľadávanie konkrétnych skutočností v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie a jeho postupe, ktoré by bolo možné prípadne podradiť pod niektorý zo zákonných dôvodov odvolania, pretože je neprípustné, aby odvolací súd sám vyhľadával konkrétne vady rozhodnutia alebo postupu súdu prvej inštancie v neprospech strany, ktorá odvolanie nepodala a v prospech ktorej napadnuté rozhodnutie vyznelo. Z uvedeného potom vyplýva požiadavka aj na kvalitatívne vymedzenie odvolacieho dôvodu z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie, nachádzajúca svoj základ v tom, že strana sporu je zodpovedná za to, že bude účinne uplatňovať svoje procesné práva aj v odvolacom konaní.

9. Podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

10. Podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

11. Podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

12. Podľa ust. § 17 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch,

(1) Práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

(a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a

(b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

(2) Práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a

b) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver na blízku osobu spotrebiteľa, a to na základe písomnej žiadosti spotrebiteľa.

13. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď vzťah medzi žalobcom a žalovaným posúdil ako spotrebiteľský vzťah. V konaní bolo pre rozhodnutie vo veci podstatným, či žalobca má aktívnu legitímáciu na vymáhanie v žalobe uplatnenej pohľadávky voči žalovanému, preto rovnako postupoval správne, ak sa zaoberal týmto posúdením a ak v dôsledku vyodenia neplatnosti postúpenia pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu vyslovil nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, v ktorom sa podrobne zaoberal uvedenou právnou otázkou a zrozumiteľným a vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil svoju úvahu, na základe ktorej považoval nárok žalobcu za neopodstatnený.

14. Vo vzťahu k odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods.1 písm. b) CSP (súd prvej inštancie jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), odvolací súd uvádza, že uvedený odvolací dôvod je úzko prepojený s porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) a s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a k jeho naplneniu by došlo, ak by súd prvej inštancie zasiahol do Ústavou SR, resp. Dohovorom garantovaných práv odvolateľa, čím by mu bolo znemožnené domáhať sa práva na súdnu ochranu prostriedkami, ktoré mu zákon (CSP) priznáva. Obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením Ústavou SR zaručeného práva na súdnu ochranu alebo inú právnu ochranu (I. ÚS 26/1994). Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach NS SR tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritornú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. V danej veci nebola odvolacím súdom zistená v postupe súdu prvej inštancie pri pojednaní veci žiadna vada, ktorá by znemožnila odvolateľovi realizáciu jeho procesných práv a ktorá by mu zmarila možnosť aktívnej účasti na konaní.

15. K skúmaniu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore súdom prvej inštancie odvolací súd uvádza, že vo všeobecnosti je treba vecnou legitímáciou rozumieť stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého fyzická či právnická osoba je subjektom práva alebo povinností, ktoré sú predmetom konania. Pokiaľ ide o dvojstranné právne pomery, v ktorých účastníci stoja svojimi návrhmi proti sebe, jedná sa buď o vecnú legitímáciu aktívnu (na strane žalobcu) alebo o vecnú legitímáciu pasívnu (na strane žalovaného). Nedostatok vecnej legitímácie znamená, že ten, kto tvrdí svoje hmotnoprávne oprávnenie, alebo o kom sa tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, v skutočnosti toto oprávnenie nemá alebo nie je nositeľom tvrdenej povinnosti, o ktorú v konaní ide. Z hľadiska

posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa žalobca domnieva, že strany sú účastníkmi určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba o to, či nimi skutočne sú, alebo nie sú.

16. Bez vyriešenia otázky vecnej legitímácie strán sporu nemôže súd vo veci rozhodnúť, pretože skúmanie vecnej legitímácie strany sporu je procesnou povinnosťou každého vo veci konajúceho súdu. Preskúmanie vecnej legitímácie je imanentnou súčasťou každého súdneho konania, túto súd skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta, a zistenie nedostatku vecnej legitímácie má za následok zamietnutie žaloby. Postup konajúceho súdu, ktorý opomenie vyriešenie kardinálnej otázky, akou je otázka existencie vecnej legitímácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex offo viazaný, protirečí obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 Dohovoru (pozri nálezy ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 407/2016-37).

17. Jednou zo základných procesných povinností strán sporu, je povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia. Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. nesplnenie povinnosti „relevantne“ tvrdiť (uviesť tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné, podstatné a rozhodujúce) má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu, ktorá sa prejaví v meritórnom rozhodnutí veci. Odvolací súd odkazuje na uznesenie ÚS SR zo dňa 11.06.2019 sp. zn. I. ÚS 246/2019, v ktorom ÚS SR spresnil význam kontradiktórnosti sporového konania, keď konštatoval, že „sporové konanie je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosti a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže“. Tento záver je odrazom čl. 8 základných princípov CSP, podľa ktorého strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. ÚS SR vo vyššie citovanom rozhodnutí potvrdil aj to, že: „pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok.“

18. V svetle týchto záverov ÚS SR a skutočnosti, že súd skúma vecnú legitímáciu strán sporu ex offo, musí byť vyhodnotená ako nedôvodná odvolacia námietka žalobcu s poukazom na ust. § 151 CSP ako aj pasivitu žalovaného. V prejednávanej veci bolo povinnosťou žalobcu tvrdiť a preukázať tvrdenia ohľadom preukázania platnosti postúpenia podľa ust. § 524 ods. 1 a § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch.

19. Vychádzajúc z uvedeného, v zmysle ust. § 150 ods. 2 CSP je súd oprávnený vyzvať procesnú stranu, aby uviedla ďalšie skutkové tvrdenia, v tomto prípade je však súd oprávnený a nie povinný vyzývať žalobcu na uvedenie skutkových tvrdení. V konaní bolo povinnosťou žalobcu, aby uviedol také skutkové tvrdenia, z ktorých môže súd dospieť k záveru, že mu vyplýva určitý právny nárok. Rozsah skutkových tvrdení a rozsah navrhovaného dokazovania je pritom v dispozičnej autonómii žalobcu.

20. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie na prejednanie veci nariadil pojednávanie (napriek tomu, že boli splnené podmienky na rozhodnutie vo veci bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 297 písm. b) CSP), na ktorom riadne vykonal úkony podľa ust. § 181 ods. 2 CSP, čím vytvoril pre žalobcu, za predpokladu jeho účasti na nariadenom pojednávaní, dostatočný priestor na to, aby sa po oboznámení s predbežným právnym posúdením súdu prvej inštancie mohol k veci vyjadriť a uplatniť prípadné prostriedky procesného útoku (aj tie, za účelom preukázania jeho aktívnej vecnej legitímácie). Súd prvej inštancie správne uviedol, že účasť na pojednávaní nie je pre strany sporu povinná a ak sa ho strany nezúčastnia, súd prvej inštancie môže rozhodnúť aj v ich neprítomnosti (§ 180 CSP), pričom samotné strany znášajú riziko z toho plynúce, vrátane nemožnosti reagovať na predbežné právne posúdenie súdu. Žalobca zastúpený advokátom svoje právo zúčastniť sa pojednávania nevyužil a za situácie, kedy zo žiadneho z ustanovení CSP nevyplýva povinnosť súdu prvej inštancie mu inak prezentovať svoje predbežné právne posúdenie a ani postupovať podľa ust. § 150 ods. 2 CSP, prihliadajúc na citované rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 246/2019 (podľa ktorého z pasivity žalovaného nemôže dovodiť aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP povinnosť súdu prvej inštancie priznať žalobcovi uplatnený nárok aj bez preukázania aktívnej vecnej žalujúceho subjektu, na skúmanie ktorej je súd ex offo povinný), postupoval súd prvej inštancie správne, ak vo veci rozhodol na základe skutkových tvrdení žalobcu pri skúmaní jeho vecnej legitímácie a nepovažoval tieto skutkové tvrdenia za nesporné tak, ako namieta žalobca v odvolaní. S ohľadom na procesné povinnosti žalobcu konajúci súd prvej inštancie nebol povinný suplovať jeho procesnú nedbalosť, a to aj s prihliadnutím na spotrebiteľský charakter sporu.

21. K odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú

v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na uznesenie NS SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5Cdo 218/2010, v zmysle ktorého: „Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03)“.

22. K námietke odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm. h) CSP) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

23. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie v posudzovanej veci nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené.

24. V kontexte vyššie uvedeného, správnosť záveru súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu nie je spôsobilá vyvrátiť ani v odvolaní uvedená argumentácia žalobcu, že došlo k platnému a účinnému zosplatneniu predmetnej pohľadávky podaním zo dňa 30.10.2019 a následnému platnému postúpeniu pohľadávky v súlade so zákonnými požiadavkami ust. § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch.

25. Ust. § 524 ods. 1 a § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka všeobecne upravujú podmienky postúpenia pohľadávok, pričom možnosť postúpiť pohľadávku môže byť vylúčená alebo obmedzená nielen zmluvným dojednaním, ale i zákonným ustanovením. V tom prípade treba vychádzať z neplatnosti postúpenia porušujúceho zákonný zákaz alebo obmedzenie. V prejednávanej veci treba poukázať na to, že možnosť (resp. nemožnosť) postúpenia pohľadávky pri spotrebiteľskom úvere je osobitne upravená v ust. § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý má vo vzťahu k ust. § 524 a § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka povahu špeciálneho právneho predpisu a má pri uplatňovaní prednosť pred týmito všeobecným právnym predpisom. Z ust. § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že v zásade práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; tieto ustanovenia však pripúšťajú postúpenie pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru a pohľadávky, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, na čo potom nadväzuje právna úprava ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka.

26. Je notoriou, že pri spotrebiteľských úveroch si veriteľ a dlžník dohodnú plnenie dlhu v splátkach. Ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, je dlžník povinný uhradiť každú splátku k dohodnutému termínu. Veriteľ môže od dlžníka žiadať vždy len splnenie príslušnej splátky, ktorá sa stane splatnou (zročnou) podľa dohody účastníkov alebo na základe rozhodnutia súdu či uznania práva. Predčasnú splatnosť peňažného záväzku môže veriteľ za podmienok upravených v ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka vyvolať jednostranným právnym úkonom.

27. Zo znenia ust. § 565 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ak sa nejedná o spotrebiteľský úver, môže veriteľ žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, a to bez akejkoľvek predchádzajúcej výzvy na zaplatenie dlžnej sumy, či upozornenia na možnosť predčasného zosplatnenia úveru ak (i) to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené, (ii) najneskôr do splatnosti najbližšie

nasledujúcej splátky, t. j. splátky, pre ktorej nezaplatenie žiada zaplatenie celého dlhu. V prípade, že ide o spotrebiteľský úver je postup pri uplatnení práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka upravený aj ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, zo znenia ktorého vyplýva, že ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

28. Zo znenia ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka tak vyplýva, že pokiaľ ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach a spotrebiteľ sa dostal do omeškania so zaplatením splátky, môže dodávateľ uplatniť právo podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka (predčasne zosplatniť úver) najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (to znamená, nie skôr), pričom súčasne musí upozorniť spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva (na možnosť zosplatnenia; možnosť žiadať zaplatenie celej pohľadávky) v lehote nie kratšej ako 15 dní. Inak povedané, samotnému zosplatneniu úveru musí predchádzať výzva na zaplatenie omeškanej splátky úveru spolu s upozornením, že v prípade, ak dlžná splátka so zaplatením ktorej je dlžník v omeškaní najmenej 3 mesiace nebude zaplatená v lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, môže dodávateľ žiadať zaplatenie celej pohľadávky.

29. Z obsahu spisu vyplýva, že listom zo dňa 30.10.2019 právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného k splateniu celého úveru čerpaného na základe Zmluvy s odôvodnením, že žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou záväzkov vyplývajúcich zo Zmluvy a vyzval na úhradu tam uvedenej sumy najneskôr do 15 dní od spísania výzvy. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou argumentáciou žalobcu, že v danom prípade bola splnená podmienka pre uplatnenie práva veriteľa (právneho predchodcu žalobcu) žiadať od dlžníka (žalovaného) zaplatenie celej pohľadávky (zosplatnenie úveru). Nemožno prisvedčiť argumentácii žalobcu, že jeho právny predchodca si uvedenú notifikačnú povinnosť splnil citovanou výzvou zo dňa 30.10.2019, keďže uvedenou výzvou oznamoval dlžníkovi, že k predčasnému splateniu úveru už došlo, a teda v lehote do 15 dní má uhradiť celý dlh z úveru. Napokon skutočnosť, že k zosplatneniu úveru došlo k dátumu uvedenom na výzve (30.10.2019) vyplýva aj z prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávky (č.l. 15), a nie až po uplynutí 15-dňovej lehoty ako to tvrdil žalobca, keď v Prílohe č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávky sa uvádza „dátum zosplatnenia: 30.10.2019“. Ak teda súd prvej inštancie z výzvy zo dňa 30.10.2018 nevyvodil splnenie podmienky pre zosplatnenie úveru, postupoval správne.

30. V prejednáwanej veci tak v dôsledku neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru nedošlo k platnému a účinnému zosplatneniu úveru právnym predchodcom žalobcu, predčasné zosplatnenie spotrebiteľského úveru (ku dňu 30.10.2019) bolo neplatné, k postúpeniu pohľadávky Zmluvou o postúpení pohľadávky (dňa 14.07.2021) malo dôjsť skôr, ako nastala konečná splatnosť úveru. Ak určitú pohľadávku nie je možné postúpiť, keďže jej postúpenie je objektívne neprípustné (t.j. zakázané), potom jej následné postúpenie inému subjektu je svojom obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení pohľadávok, ale aj navonok voči dlžníkovi. Neplatné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru právnym predchodcom žalobcu zakladá v zmysle ust. § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch (keď na žalobcu bola postúpená pohľadávka z tzv. „živého“ úveru) a ust. § 39 Občianskeho zákonníka neplatnosť Zmluvy o postúpení pohľadávky, teda nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prebiehajúcim spore.

31. Pokiaľ odvolateľ v podanom odvolaní poukazuje na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov, odvolací súd zdôrazňuje, že právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Rozdielnosť právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je riešená a upravená zákonom č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V záujme zachovania princípov právnej istoty a tiež predvídateľnosti súdnych rozhodnutí je nevyhnutné, aby všeobecné súdy rešpektovali príslušnú judikatúru NS SR, ktorá bola v zákonom stanovenej procedúre publikovaná v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Povinnosťou všeobecných súdov však rozhodne nie je reagovať v odôvodnení na rozhodnutia vydávané iným senátmi, či inými súdmi rovnakej alebo nižšej inštancie. Existencia odlišnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov je síce nežiadúca, ale až do ustálenia rozhodovacej praxe v zákonom stanovenej procedúre nie vylúčená. To znamená, že môže nastať situácia, kedy budú súbežne popri sebe stáť aj rozhodnutia, ktoré k riešeniu určitej otázky alebo problematiky neprístupujú úplne identicky, resp. úplne odlišne. Navyiac, žalobca pri poukazovaní na ním citované rozhodnutia nerozlišuje situácie, kedy súd

prvej inštancie rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania (čo nebol prejednávany prípad) a kedy pojednávanie vo veci nariadil a rozhodol v neprítomnosti strany alebo strán sporu.

32. Na základe všetkého zhora uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil, pričom k zmene rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku II. o trovách konania pristúpil formálne za účelom jeho správnej formulácie tak, aby zodpovedal zákonnému ust. § 255 ods. 1 CSP (na ktorý odkazuje sám súd prvej inštancie), ktorému ale súdom prvej inštancie zvolená formulácia nezodpovedá, nakoľko v prípade výroku, ktorým súd prvej inštancie vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, ide o aplikáciu ust. § 255 ods. 2 CSP (čiastočný úspech strán v konaní), a to pri súčasnom zohľadnení skutočnosti, že v konaní plne úspešnému žalovanému, ktorému tak vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, žiadne trovy nevznikli. Odvolací súd tak výrok II. Rozsudku súdu prvej inštancie zmenil tak, že rozhodol o nepriznaní nároku žalovanému na náhradu trov konania.

33. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 a 2 CSP a § 396 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní mal plný úspech žalovaný, preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, avšak zohľadňujúc skutočnosť, že mu žiadne trovy nevznikli, odvolací súd rozhodol o nepriznaní nároku na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému.

34. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).